

ТРИДЕСЕТЬ И ОСЕМЬ ГОДИНИ!

2.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Тридесет и осем години.

„И тамъ имаше нѣкой си чело-
вѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ
години“.

„И тамъ имаше единъ чловѣкъ боленъ отъ
тридесетъ и осемъ години,. Отъ тридесетъ и осемъ
години! Този стихъ е единъ костеливъ орѣхъ, отъ
който едва ли можешъ да извадишъ нѣщо. Съврѣ-
меннитѣ хора искатъ да изучаватъ лесни работи. Тѣ
изучаватъ красиви поетически работи отъ разни
поети и ги декламиратъ. Всички имъ ржкоплѣскаатъ,
но това е похвала за тѣзи поети, които сж ги пи-
сали. Обаче хората се радватъ на тѣзи плодове.
Крушата ражда плодетѣ си, но хората имъ се
радватъ, декламиратъ ги. Всѣки отъ васъ изде-
кламира едно стихотворение и най-послѣ изпѣе
една свещена пѣсень. Значи, хората не деклами-
ратъ само, но и пѣятъ.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да знаятъ вѣт-
рѣшния смисълъ на живота. Казватъ: кажете ни
вие, какъвъ е смисълътъ на живота. Какъвъ е сми-
сълътъ на живота? Нѣкой казватъ: е, родилъ съмъ
се. Че кой не знае, какъвъ е смисълътъ на живо-
та? Кой не знае, че се е родилъ? Има много живо-

тни, които не знаят даже, че сж се родили. Това, дѣто хората знаят че сж се родили, и то е крачка напредъ, защото пияният човѣкъ не знае даже, че е пиянъ. А онзи, който е изтрезнѣлъ, знае, че е пилъ. Онзи, който се е напилъ, ходи изъ улицитѣ, търкаля се натукъ-натамъ, казва: тѣсенъ е пѣтътъ, какво сж направили хората улицитѣ такива, не сж направили пѣтя, както трѣбва. Нѣму не идва на умъ, че е пиянъ. Той се облъсква съ нѣкой човѣкъ и си казва: какво се блѣска този човѣкъ, какъ се е объркалъ изъ пѣтя! Какъ сж тръгнали тия хора така, че не знаятъ пѣтя си? Другитѣ хора му казватъ, че е пиянъ а той имъ казва: а, пиянъ съмъ, вие сте пиени. Най-послѣ той дойде до дома си, свѣсти се и казва: какъ съмъ се напилъ! Казвамъ: този човѣкъ е вече пробуденъ, съзнанието му е една стъпка по-високо, той знае, че е пиянъ.

Сега вие казвате: този е некултуренъ човѣкъ. Не, нии гледаме малко по-другояче на живота. Вие казвате: този билъ добъръ, онзи билъ лошъ. Какво отъ това, че нѣкой билъ добъръ? Какво отъ това, че нѣкой билъ лошъ? Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ. Отдѣ знаешъ, че си добъръ? Другъ казва: азъ съмъ лошъ. Отдѣ знаешъ че си лошъ? Има ли нѣкаква максима, има ли нѣкакъвъ аршинъ, съ който мѣришъ тия нѣща? Я покажи тази максима! Ама Мойсей писалъ така. Че ти видѣлъ ли си Мойсея? Нѣкой отъ историцитѣ писалъ! Че дѣ сж тѣзи истории? — Има факти, има доводи. Хубави сж тѣзи нѣща, но за онзи, който седи горѣ на сцената въ театъра и декламира, Казватъ: какъвъ

смисълъ иматъ тия нѣща за живота? Ако смисълътъ на живота е въ това, да живѣемъ, то и руситѣ иматъ думата „животъ“, но подъ животъ тѣ разбиратъ своето благоутробие. Ние казваме: да живѣемъ, но руситѣ, като кажатъ „вотъ животъ!“ — подъ тия думи тѣ подразбиратъ онѣзи хубави пражоли посипани съ малко червенъ пиперецъ и отгорѣ съ онова старо шестъ годишно винце. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: това не е сериозно. Че кои нѣща сж сериозни? Азъ мога въ единъ моментъ да ви направя сериозенъ. Какъ? Ще ви кажа: знаешъ ли, че жена ти падна и умрѣ. Какъ! Веднага се стресвашъ. Знаешъ ли, че синътъ ти, който е студентъ нѣкъдѣ въ странство, падналъ отъ третия етажъ, и си строшилъ главата! Ти веднага скачашъ и отивашъ да провѣришъ, дали е вѣрно това нѣщо. Сериозенъ ставашъ. Тази сериозностъ има ли смисълъ, на мѣстото си ли е? Питамъ: ние, които се безпокоимъ цѣлъ день, тичаме налѣво-надѣсно, нагорѣ-надолу, има ли смисълъ тази сериозностъ? Нѣкой казва: жена ми умрѣ. Ами че твоята жена бѣше направена отъ ледъ и се стопи. Ами че тя бѣше едно цѣвнало цвѣте и увѣхна, та какво отъ това? Ами че тя бѣше единъ плодъ още зеленичкъ, сега зрѣе нѣкъдѣ и като узрѣе, ще ти каже, кждѣ да отидешъ да я откъснешъ, да я изядешъ, и ще видишъ колко е сладка. Казвате: този човѣкъ ни забавлява. Ами вие не се ли забавлявате? Седите цѣлъ день съ перото си прѣдъ тевтеритѣ си църъ-църъ-църъ. Казвате: нѣма смисълъ да се проповѣдва. А има смисълъ да седите цѣлъ день прѣдъ тевтеритѣ си и да ровите въ тия

смѣтки! Казвате: забатачи се главата ми въ тия тевтери! Че какъ може да се забатачи главата на единъ банкеръ въ тевтеритѣ вѣтрѣ? Азъ не виждамъ никаква калъ, никаква тиня въ тия тевтери! Значи, символистически, алегорично взето, все става нѣкакво забъркване, нѣкакво забатачване въ главата, въ ума на този човѣкъ. Други нѣкои седятъ: питатъ: какъвъ е смисълътъ на живота? Тѣ си забъркали пята и отдѣ идватъ, нахадѣ отиватъ, нищо не знаятъ, изгубили компаса на живота си. Ако попитаме приятелски съврѣменнитѣ учени хора, дѣ е сѣверниятъ полюсъ на вселената, тѣ не ще знаятъ да отговорятъ. Дѣ е сѣверниятъ полюсъ на земята, въ която ние живѣемъ, тѣ знаятъ, но дѣ е сѣверниятъ полюсъ на вселената, въ която живѣемъ, не знаятъ. Около този сѣверенъ полюсъ именно става всичкото движение. Значи, за да опрѣдѣлимъ живота, движението му, най-първо трѣбва да опрѣдѣлимъ посоката на нашето движение. Въ свѣта има несъзнателни движения и всички страдания произтичатъ именно отъ тия несъзнателни движения, когато ние като пияни хора се движимъ по една улица оттукъ-оттамъ и не знаемъ нахадѣ сме. Наоколо ни има пѣленъ безпорядѣкъ, а ние мислимъ, че причината е въ улицата. Ние не съзнаваме, че нашиятъ умъ, нашитѣ способности, нашитѣ клѣтки сѣ въ дисхармонично състояние, и цѣлиятъ день умътъ ни, клѣткитѣ ни, способноститѣ ни се стѣгатъ, цѣлиятъ день седимъ въ тъмнина и не можемъ да си дадемъ отчетъ, защо ни е толкова тъмно. Защо ти се стѣга главата? Майка ти е жива, баща ти е живъ, сестра ти е жива, братъ ти е живъ, милиони имашъ въ касата си, но все пакъ нѣщо

те стѣга и не можешъ да си дадешъ отчетъ, казвашъ си: има нѣща тайнствени! Да, има тайни нѣща, има тайнствени нѣща, но за разумнитѣ хора, за неразумнитѣ нѣма тайни. За разумнитѣ хора, за чиститѣ хора, за възвишенитѣ хора, за благороднитѣ хора, има велики идеи въ свѣта, а за глупавитѣ хора нѣма никакви идеи, за тѣхъ всичко се разрѣшава съ една единица. Глупавиятъ човѣкъ казва: животътъ се свършва съ смъртта. Като умрешъ, всичко се свършва. Ето животътъ за него, той свежда всичко къмъ единъ знаменателъ. Тогава и азъ казвамъ: като умрѣте всичко се свършва. Да, но тия, които подържатъ тази философия, сами не вѣрватъ въ нея. Ако е вѣрно това, че съ смъртта всичко се свършва, защо казватъ тогава: я да ядемъ и да пиемъ! Щомъ всичко се свършва, дѣ е смисълътъ тогава въ тѣхния животъ.

Ние се приближаваме къмъ 38-тѣ години. Какво има въ числото 38? Какво съдържатъ тия 38 години? — Крие се нѣщо въ тѣхъ, крие се една велика добродѣтель. Имате единъ великъ характеръ! Имате единъ човѣкъ, който седи цѣли 38 години при една кѣпалня и чака тамъ реда си. И ученъ човѣкъ е при това той! Вие ще кажете: какво ще ни занимаватъ съ този човѣкъ при кѣпалнята тамъ? Цѣли 38 години седѣлъ тамъ, глупавъ човѣкъ билъ! Ако бѣше въ наше врѣме, този човѣкъ щѣше да влезе въ една клиника, и до сега щѣше да бѣде здравъ. Въ една година врѣме щѣше да се излѣкува. Казвамъ: да, въ една година щѣха да го изпратятъ на „орландовци“. Този човѣкъ седѣ при кѣпалнята цѣли 38 години да се

учи. Той научи, какво се крие въ тази кхпалня. Той чакаше да се гурне въ тази кхпалня, да види, какво има въ нея, Друго нѣщо има въ тази кхпалня. Обаче, други, по учени хора отъ него, го изпрѣварваха и влизаха прѣди него. Какво имаше въ този човѣкъ? Защо цѣли 38 години чакаше прѣдъ тази кхпалня? — Той възпитаваше търпѣнието си. Търпѣние имаше въ него! Образецъ бѣше този човѣкъ! Кой отъ васъ би могълъ да търпи като него? Нѣкой казва: нѣмамъ вече търпение. Цѣли 34 години отъ какъ живѣи, нищо не научихъ. Бѣлъ день не видѣхъ въ живота си! Казвамъ: чакай, до 38 години има още врѣме.

„И тамъ имаше нѣкой си човѣкъ боленъ отъ 38 години“. И пита го Христосъ: „Какво чакашъ?“ — Чакамъ да влѣза въ тази кхпалня, но други влизатъ прѣди мене, изпрѣварватъ ме. И тѣ сж хора, и тѣ искатъ да оздравѣятъ. Христосъ му каза: „Азъ съмъ онзи ангелъ, който 38 години наредъ слизамъ да размѣтвамъ тази кхпалня, но хората не ме познаватъ. Това сега на тебе казвамъ. Ти никому нѣма да кажешъ това“. Ангелъ е той, но този боленъ Го вижда като човѣкъ Христосъ му каза: „Стани, дигни одѣра си и ходи!“ Питатъ го всички: „Кой ти каза да си вземешъ одѣра?“ — Единъ човѣкъ. — Кой е този човѣкъ? Този боленъ е ументъ, той не смѣе да каже, че ангелъ е този, който му каза да си дигне одѣра. Той е обективенъ човѣкъ. Евреитѣ го питатъ: „Кой бѣше този който ти каза да си вземешъ одѣра и да си вървишъ?“ — Той е онзи, който слизаше да размѣтва водата. Какъ, който размѣтва водата ли?

Че Той никому до сега не е казвалъ да дигне одѣра си и да ходи. А, не е казвалъ! Вижъ сега хората какъ казватъ! Какъ да не е казвалъ? Че на всѣки, който е оздравѣвалъ, този ангелъ все е казвалъ: „Дигни одѣра си и си замини!“ Кой какъ излѣзе отъ болницата, всѣкому е казвалъ; „Дигни одѣра си и си върви!“ Чудни сж хората, като казватъ, че този ангелъ никому не е казвалъ тия думи, каквито каза на този боленъ отъ 38 години. Ако Господъ кажеше това нѣщо на сегашнитѣ хора, и тѣ кажеха, че Богъ имъ проговорилъ, какво щѣха да кажатъ тия, които ги слушаха? Щѣха да кажатъ: какъ, Господъ ли ви говори? Ако ти си единъ професоръ въ нашия университетъ и кажешъ, че Господъ ти проговорилъ, всички ще кажатъ за тебе: дѣската на този професоръ май е мръднала малко. Ние мислѣхме, че е свѣстенъ човѣкъ, като се занимава съ положителнитѣ науки, съ естественитѣ науки, съ математика съ химия, но нѣкаква нова наука е влѣзла въ ума му, разправя, че Господъ му проговорилъ. Този ученъ човѣкъ се извѣялъ малко. Понеже Господъ му проговорилъ, всички намиратъ, че се е извѣялъ. Да, когато Господъ ти проговори, всичко въ тебе е извѣяно. Азъ ще ви докажа, че истина когато Господъ проговори на хората, тѣ ставатъ извѣяни. Замно врѣме, когато земята се покрие съ ледъ и съ снѣгъ, нищо не расте, но пролѣтно врѣме, когато дойде онзи малкъ вѣтъръ, всичкитѣ снѣгъ, скрежъ всичко това си отива. Дѣ е сцѣплението на частицитѣ тогава? Всички учени хора казватъ, че животътъ сжествува вслѣдствие това сцѣпление, това тег-

нение между частиците на тѣлата. А, господа, знаете ли що е спѣпление? Казвате: сцеплението носи новъ животъ. — И безъ спѣпление може да се живѣе. Да се свързваме единъ съ другъ, това не е животъ, това е една физическа верига. Когато искаме да заробимъ единъ човѣкъ, ние го свързваме по такъвъ начинъ именно, че го заробваме. Ние го заробваме така, както оплитае влакната на конопитѣ.

Другъ нѣкой казва: да се съединимъ като брънцитѣ. Ние казваме: да се съединимъ! Да, съединението прави силата. Ние трѣбва да разбираме тази дума. Законътъ, обаче почива на друго нѣщо. Великиятъ законъ на живота не сѣди въ спѣплението. Сцеплението е само едно прѣходно състояние на живота. То съставлява само една трилионна частъ отъ самия животъ. Питамъ ви сега: ако вие раздѣлите една секунда на трилионни части, каква частъ отъ врѣмето ще прѣдставляватъ тази трилионна частъ? Вие сте математици, свършили сте университетъ, нѣкой работи разбирате по-добрѣ отъ мене, кажете ми тогава, каква частъ отъ врѣмето съставлява тази трилионна частъ отъ секундата? Ако азъ ви говоря за това врѣме, какво ще разберете? За такова разбиране знаете ли какво казватъ турцигѣ? Едно врѣме единъ турчинъ казалъ на единъ българинъ мукалитинъ: знаешъ ли, че нашиятъ султанъ има войници хиляда хиляди милиона, т. е. хиляда милиона по хиляда милиона? Българинътъ му казва: и орѣхи да бѣше това нѣщо, пакъ нѣмаше да се събератъ на земята, а още повече, щомъ сж войници, споредъ какъ-

то казвашъ ти. Турчинътъ тѣй разбиралъ това, тѣй си казалъ. Знаете ли какво нѣщо е да умножишъ хиляда милиона на хиляда милиона? Не е смѣшното тамъ, че турчинътъ казалъ тѣй, така си мислилъ той, но по нѣкой пътъ ние се поставяме въ положението на хора безъ смирение и мислимъ, че сме много учени. Азъ не искамъ да усмивамъ ученитѣ хора, напротивъ, радвамъ се, когато срещна учени хора. Да срещнешъ ученъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ културенъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ набоженъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ общественъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ, човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено, въ каквато и да е степенъ, това е приятно! Животътъ, споредъ менъ, на каквато степенъ на развитие и да е, въ каквато форма и да се проявява, щомъ дойде онзи учениятъ човѣкъ въ съприкосновение съ него ще го разбере. Ако азъ съмъ жаденъ и се доближа до извѣстенъ пластъ на земята, който дълго врѣме е билъ сухъ, и видя по едно врѣме, че изъ този пластъ се яви една капка вода, ще се зарадвамъ. Защо? Защото тази капка ще внесе въодушевление въ менъ. Азъ зная, че задъ тази капка има още хиляди капки вода. Тази капка ще се увеличи, слѣдъ нея ще дойде втора, трета, четвърта и още много капки вода. Не бѣше ли тази капка носителка на една нова велика идея за живота? Слѣдователно, всѣка идея, която е кацнала въ вашия умъ, въ вашето съзнание, колкото малка и да е, колкото нищожна и да е, тя е първата капка вода въ вашия сухъ пластъ. Тя носи живота. Спрете се върху нея, за-

радвайте ѝ се. Послѣ ще дойде и втората, и третата капка.

Ще ви цитирамъ една пѣсенъ, въ която пѣвецътъ запитва: „Кажѣ ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!“ Какъвъ е отговорътъ на този въпросъ? Азъ ще ви кажа тази Истина сега за прѣвъ пътъ въ живота. Тази Истина отъ Любовта излиза отъ Мъдростта просиява и носи вѣчния животъ и свобода за тебе. И продължава по-нататкъ, този поетъ, този пророкъ, който е говорилъ въ миналото. Тази Истина е насадена дълбоко въ твоята душа, нейниятъ езикъ ти научи, всѣка нейна дума добръ разбере и за нея всичко посвети; напредъ върви въ живота безъ страхъ, и ти ще имашъ свобода за всѣкога. Нейния езикъ ти научи, всѣка нейна свещенна дума добръ разбере! Азъ казвамъ, че онази Истина, която вие търсите, тя е всадена вътрѣ въ вашата душа, и вие трѣбва да научите нейния свещенъ езикъ. Азъ ви говоря за този езикъ, затова всѣка нейна дума добръ разберете и напредъ вървете! За васъ е знанието въ свѣта, за васъ е създаденъ този свѣтъ, не този човѣшки свѣтъ тукъ, но свѣтътъ на онѣя далечни слънца и звѣзди, които постоянно ви говорятъ: „Колко има да се учи! „И наистина какъвъ пъленъ животъ има тамъ! Оттамъ говори Господъ. Казвате: дѣ е Господъ? — Горѣ на небето, въ звездитѣ. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ сърца. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ умове. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ души. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ духове. Дѣ ще търсимъ този Гос-

подъ, я ми кажете вие! — Тамъ, въ сърцата си. Ако твоето сърце е слабо въ даденъ случай, че не може да извърши нѣщо, призови твоя умъ! Защо? Защото умътъ седи по-високо отъ сърцето. Ако и умътъ не може да извърши работата, която искашъ да извършишъ, Господъ живѣе въ твоята воля, призови и твоята воля на помощъ. Ако и съ нея не можешъ да постигнешъ, което желашъ, Господъ живѣе и въ твоята душа, въ твоето възвишено съзнание, което носи свѣтина, призови този Господъ, Който живѣе и въ духа ти, и тогава всичко ще можешъ да направишъ. Кое всичко! — Най-първо онова, което Любовта върши. Тя внася миръ. И когато азъ стана миренъ човѣкъ, азъ ще нося благо на всички хора. Нѣкои хора ги наричатъ мирни. Миренъ е онзи тихиятъ, чистиятъ изворъ, който минава навсѣкждѣ прѣзъ градове и села и ги пои. Този миренъ изворъ дава животъ на хората. Нѣкои хора казватъ: опекоха ме вече. И азъ нѣкой пътъ искамъ да бъда опеченъ, но не като песметъ, не като баница, не като кокошка, не като прасе, по никой начинъ така не искамъ да бъда опеченъ. Да ме пазѣ Господъ отъ такова опичане! Искамъ да бъда опеченъ, както е опечено житното зърно. Има едно приятно опичане въ свѣта. То съдържа животъ въ себе си. Азъ не говоря за това опичане, че да се огънешъ. Всѣко нѣщо, което живата природа е опекала, носи животъ въ себе си.

Та казвамъ: онзи огънь, онова опичане, което може да внесе въ насъ възвишеното и благородното, то е свещениятъ огънь на Любовта. Защо именно трѣбва да търсимъ Любовта? За-

щото от нея излиза Истината. Защо трѣбва да търсимъ и Мъдростѣта? Понеже от нея просиява Истината. Истината пъкъ е всадена дълбоко въ нашата душа, и тя има свой свещенъ езикъ. Докато ние не научимъ нейния езикъ, тя не може да ни говори. Туй е единъ отъ нейнитѣ велики закони. Истината очаква да научимъ нейния свещенъ езикъ и да разберемъ всѣка нейна дума. И тогава, напрѣдъ въ живота, да видимъ, какъвъ смисълъ има въ Истината! Истината води къмъ живота. Тогава и животътъ има смисълъ, защото може да бѣде безсмъртенъ. Той може да хване онази старовѣрменна змия, която ражда страданията въ свѣта. Ние не трѣбва да се отричаме отъ живота, а да търсимъ истинския животъ. Отричаме се ние отъ сламата, а не отъ житото. Нѣкой пита: отъ какво да се отречемъ? — Да се отречемъ отъ тази слама, съ която ни забавляватъ. Дойде онзи блягородниятъ, донесе ни плъненъ кошъ съ плѣва и ни казва: хубаво нѣщо е това, добъръ е животътъ! Казвамъ: знай, плѣва е това, хиляди години съмъ ялъ тази плѣва. Изсѣхнало е тѣлото ми, ребрата ми се четатъ, па и лицето ми е станало като на светия. Да, светии сж това, но светии на плѣвата. Азъ почитамъ тия светии, но за други светии говоря. Азъ проповѣдвамъ за светии, които свѣтятъ, които иматъ свѣтящи лица, които свѣтлина носятъ. Азъ не говоря за тия жълтитѣ светии. И азъ съмъ светия, пъкъ и вие сте светии, даже нѣкой отъ васъ сте повече светии и отъ мене. Азъ се радвамъ, че човѣкъ има подобни на себе си. Е, и безъ масълце може, само съ сухъ хлѣбецъ,

И тѣй, този човѣкъ седѣ прѣдъ кхпалната цѣли 38 години. Намѣри го тамъ Исусъ и му каза: „Слушай, азъ съмъ пратенъ при тебе, дигни си одѣра и на работа! Не стой!“ Този боленъ каза: „Свършихъ най-послѣ университета, моятъ Учитель дойде и ми даде дипломъ“.

„Дигни одѣра си!“ Чакай да видя, дали ще мога да го сдипля! Започва той да сгѣва възглавниците си. Колко възглавници имаше? Той си казваше: „Тукъ има 10 съдрани и двѣ здрави възглавници. Здравитѣ ще подаря нѣкому, но слѣдъ като излѣза вънъ. Имаше единъ дюшекъ още и единъ сламеникъ. Май тежко ще ми е, но ще опитамъ. Този ми каза да го дигна и мога да го дигна“. Слѣдъ това събра походното си легло, натовари го на гърба си и каза: „Варда!“ Варда значи отворете пѣтъ. Този боленъ, който цѣли 38 години е чакалъ прѣдъ кхпалната излиза най-послѣ и казва: „Азъ съмъ този видниятъ професоръ, който съмъ свършилъ четири факултета. Сега разбирамъ живота. Видѣхъ онзи ангелъ, който всѣка година слиза въ водата и я размѣтва. Виждате ли, благодарение на Него мога да нося одѣра си“. Питатъ го еврейтѣ: „Кой ти позволи да носишъ одѣра си?“ — Онзи, който размѣтва водата? Кой е той? — Не го знай, не знай името Му. Ще отида да науча името Му и тогава ще дойда да ви кажа. Той занесе одѣра дома си и трѣгна да Го търси. Намѣри Го, и Исусъ му каза: „Слушай, прѣди нѣколко сѣществувания ти бѣше много ученъ човѣкъ, но каза една голѣма лъжа, излъга хората и трѣбваше цѣли 38 години да изкупувашъ грѣ-

ха си. И сега си ученъ човѣкъ, но пази се вече да не излъжешъ пакъ, защото ще ти стане злѣ“. Не, азъ нѣма вече да лъжа, а ще отида да проповѣдвамъ. Ще отида да кажа на евреитѣ, че Онзи, Който ме излъкува, е Исусъ. Какво направиха евреитѣ? Тѣ казаха: „Дръжте този човѣкъ, той разклаща съвърѣмения порядъкъ на нѣщата! Дръжте този човѣкъ, заради Него ще ни изнотрепятъ римлянитѣ!“ Като че римлянитѣ по-рано не ги трепѣха. Кое е характерното въ този боленъ, на когото не знаете името? Азъ се ровихъ въ своята архива, въ акашиевитѣ записи и въ записитѣ на природата, намѣрихъ името му, но не знаая, дали ще повѣрвате. Името на този виденъ професоръ е Исаваръ Бель-Аму. Той е билъ виденъ адентъ, виденъ ученъ, който се ровилъ изъ своитѣ книги и чакалъ да дойде неговия виденъ Учителъ. Ученъ човѣкъ е билъ този боленъ. Ще кажете: какъвъ ученъ, той е билъ единъ хилавъ, боленъ човѣкъ. Не, 38 години да седишъ при кхпалната, да не изгубишъ вѣрата си и да не се роди въ тебе едно горчиво чувство, това всѣки не може да изтърпи. Лежи той на одъра си, не гледа да дръпне, да бутне този или онзи, чака реда си. Казвамъ: когато вие се обезсърчите, четете Писанието. Красиви работи има въ него. Нѣма какво да се обезсърчавате. Този свѣтъ е една кхпалня. Защо сте дошли на този свѣтъ? — Да се учите. Най-първо този свѣтъ е за учение. Вие казвате, че сте дошли на земята, за да живѣете. Да, дошли сте и да живѣете, но живота ви се дава само като едно условие. Живота вие е даденъ като почва, а

учението е смисълътъ, цѣльта въ живота ви. Яденето е на мѣстото си то означава гориво и поливане. Да ядешъ и да пиешъ, това е на мѣстото си въ почвата. Нѣкой казва: азъ ямъ много добрѣ. Не, не поливай много цвѣтето, тѣй-много два-три пхти трѣбва да го полѣешъ. Като изсъхне много, полѣй го съ малко водица. Пѣкъ нѣкой пхтъ можешъ да го полѣешъ и съ малко сладко винце. И то не е лошо.

Въ живота има двѣ крайности. Нѣкои хора се отказватъ отъ работата и казватъ: човѣкъ не трѣбва да работи, той трѣбва да бжде благороденъ — и безъ работа може. Онзи който не работи, рѣжда го разяжда. Други пъкъ казватъ: не, човѣкъ трѣбва да работи. Тѣ пъкъ отъ много работа се изтриватъ. Нѣкои хора казватъ: много сънъ не трѣбва. Други хора пъкъ много спятъ. Живата природа не обича крайности. Ти ще спишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ти ще работишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ще работишъ така, че нито да рѣждасашъ, нито да се изтриешъ: Това е истинското състояние въ природата. Сега вие искаме да свършимъ бързо наукитѣ си. Бжди увѣренъ, че ти, който искашъ да свършишъ бързо наукитѣ си, ще се изтриешъ. Другъ нѣкой казва: мене не ми трѣбва никаква наука. Ти пъкъ ще рѣждасашъ. Това е още по-лошо. Ще се учишъ! Тогава казвамъ: цѣльта на живота ви е да се учите — нищо повече. Вие сте пратени още отъ прѣди 2000 години тукъ на земята въ Божественото училище, въ тази забавачница да се учите. Ако ви попитамъ сега, прѣзъ кой пхтъ минахте,

за да дойдете на земята, вие сте забравили. Кога сте тръгнали, и това сте забравили. Какъ е името на баща ви? Ще кажете: баща ми се казва Иванъ Стояновъ. Другъ ще каже друго нѣкое име. Че колко бащи имате вие? Единъ баща имате всички вие. Неговото име искамъ азъ да знаете. Единъ Баща имате, а не хиляди бащи!

Дошли сега математицитѣ да ме убѣждаватъ съ своитѣ дробѣ съ различни знаменатели. $\frac{1}{5}$, $\frac{2}{6}$, $\frac{1}{8}$ и т. н. Казвамъ: съберете тия дробѣ! — Не може така да се събиратъ, различни знаменатели иматъ тѣ. Подведете ги тогава подъ общъ знаменателъ! — Ама не знаемъ какъ. Нали имате много учени хора, извикайте ги! Казвамъ: намѣрете единъ такъвъ общъ знаменателъ, който да включва отдѣлнитѣ знаменатели на всички дробѣ. Ако имате единъ редъ отъ 100 дробѣ, подведете ги подъ общъ знаменателъ! Какъвъ ще бѣде този знаменателъ, по-голѣмъ или по-малкъ отъ всички знаменатели на отдѣлнитѣ дробѣ? — По-голѣмъ. Да, вѣрно е. Слѣдователно, общото заключение е слѣдното: когато подвеждаме извѣстенъ брой дробѣ съ различни знаменатели къмъ единъ общъ знаменателъ, всѣкога общиятъ знаменателъ е по-голѣмъ отъ общитѣ знаменатели на отдѣлнитѣ дробѣ. Общото заключение оттукъ нѣкъ е слѣдното: общиятъ знаменателъ отъ всички вѣрвания на всички благородни и възвишени хора въ свѣта е по-голѣмъ отъ нашитѣ частни знаменатели. Значи, твоего сърце има единъ знаменателъ; твоятъ умъ има другъ знаменателъ; твоята воля има трети знаменателъ; твоята душа — четвърти знаменателъ. Са-

мо така ти ще се домогнешъ до общия знаменателъ. Само така ще намѣришъ туй възвишеното, Божественото. Само така ще намѣришъ Бога. Твой Баща е Той — Баща, отъ Който си излѣзълъ. Само така ти ще знаешъ на какво си равенъ. Ти трѣбва да знаешъ себе си като една опрѣдѣлена единица, като една опрѣдѣлена величина въ свѣта, защото за всѣки одного отъ насъ не важи това, колко сме малки, не важи формата, но всѣки трѣбва да знае точно опрѣдѣлено, каква единица прѣдставлява въ живата природа. Въ този Божественъ реаленъ свѣтъ, да знае на колко се равнява. За себе си той трѣбва да знае това нѣщо. Ако ви запитатъ, на колко си равенъ, ще кажешъ: не зная. Това, че не знаете, не е лошо, не е упрѣкъ, но казвамъ, че всѣки трѣбва да знае своята величина. Че не знаете Бога, това не е лошо. Че сте Го забравили, това не е лошо. Азъ зная единъ ученъ американски професоръ, съ когото се случило слѣдното нѣщо. Единъ денъ отива той на пощата да си получи едно писмо, и началникътъ на пощата го пита: „Моляви се, господине, кажете си името!“ Този ученъ, обаче, си забравилъ името и казва на началника: „Моля почакайте малко!“ — и веднага излиза на улицата. Рѣшава да отиде въ къщи да пита жена си, какъ е името му. Значи, това име, което носи днесъ, не е толкова съществено. По пѣтя го срѣща единъ познатъ господинъ и му казва: „А, господинъ професоре!“ — споменава името му. Благодаря ви, извинете ме, господине, казва професорътъ и се отдалечава. Врѣща се при началника на пощата и му казва:

„Господине имамъ честъта“ — и си казва името. Вие ще кажете: този човѣкъ е смахнатъ. Не е смахнатъ. Нѣкой ме завежда на Витоша и ми казва: слушай, да запомнишъ тази игла на това мѣсто! Връщамъ се послѣ самъ, не мога да я намѣря. Завеждамъ хора да имъ покажа дѣ бѣше иглата. Казвамъ имъ: ето, тукъ нѣкъдѣ бѣше иглата. Търся я, но не мога да я намѣря, не помня дѣ бѣше иглата. Отивамъ при онзи, който ми я показва и му казвамъ: ела да ми покажешъ, дѣ е иглата. Какво означава това, че забравямъ? Философски това означава, че моето съзнание не е толкова разчито, затова забравямъ.

Та и ние сме забравили сега смисъла на нашия животъ. Вие си казвате: този човѣкъ отъ себе си ли говори тия нѣща, или ги измисля? Ще бѣде смѣшно да ги измислямъ. Това не е правиленъ начинъ за разсѣждане. Ако азъ съмъ щастливъ човѣкъ, разбирамъ, но Истината не е и въ нашия разсѣдження. Тя е нѣщо Божествено. Ако азъ се спра при вашата чешма и кажа: отдѣ ли взима тази чешма водата? — Право ли е това разсѣждане? Изворътъ и безъ тази чешма може, и безъ коритото ѝ може, и безъ крана на тази чешма може, обаче той може самъ да си направи корито. Азъ казвамъ: истинското корито е това, което този изворъ самъ може да си направи. Коритото, кранътъ и самата чешма, които могатъ да се взематъ, не сѣ потрѣбни, а туй корито на извора, което никой не може да вземе, то е истинскиятъ пътъ. То е реалното въ живота. Слѣдователно всѣ-

ко нѣщо, което хората могатъ да ви взематъ, то не е истинското, не е реалното. то е направено отъ хората, затова могатъ да го взематъ, а това, което става въ извора вътрѣ, което бѣбли, което никой не може да ви го вземе, то показва пътя на хората. Голѣмъ е този изворъ! Това сте вие. Сега азъ ви гледамъ, вие сте красиви чешми, направени отъ злато и отъ сребро, отъ безцѣнни камъни и като дойде нѣкой при една такава чешма, или при нѣкой такъвъ изворъ, кръсти се. Питамъ го: защо се кръстишъ? Какъ да не се кръсти прѣдъ такива голѣми безцѣнни камъни, като паче яйце, да ми се падне поне единъ отъ тѣхъ! Че какво отъ това, ако ти си падне? — Ще се осигури прѣзъ цѣлия си животъ. Вѣрно е, че можешъ да се осигуришъ, но не е Истина, че можешъ да се осигуришъ. Утрѣ, като се осигуришъ, смъртъта ще дойде, и ти ще отидешъ заедно съ този камѣкъ. Заради него и ти ще отидешъ. И знаете ли въ какво положение ще се намѣрите? Единъ день една щастлива жаба хванала едно малко, красиво пилеце, вързала го на гърба си и казала: „Да си имамъ и азъ поне нѣщичко!“ Обаче, за бела, вижда я отдалечъ единъ соколъ, който обичалъ пилеца, спуща се да го улови, хваща го съ клюна си и заедно съ него задига и жабата. Казвамъ: ако тази жаба нѣмаше туй пилеце на гърба си, щѣше да си бѣде въ водата, а сега, като турила туй пилеце на гърба си, соколътъ, като задига пилеца, задига и нея. Ахъ, тѣзи яйца, сега всички говорятъ за яйцата. Гледамъ нѣкои казватъ: хубави сѣ кокошитѣ яйца! Въ Америка иматъ осо-

бенъ начинъ за разпрѣдѣлението на яйцата. Тамъ не ги продаватъ всички на една цѣна, както въ България. но споредъ голѣмината. Иматъ си особени машини, и споредъ голѣмината ги разпрѣдѣлятъ по номера и така имъ опрѣдѣлятъ цѣнитѣ. Различни яйца има днесъ! Нѣкои казватъ: туй яйце е цѣла бомба, като се прѣсне, 200 души може да убие. Съ ония кокоши и пачи яйца най-много двама души могатъ да се наядатъ. а тия яйца новитѣ и 200 души наведнажъ могатъ да убиятъ. Гледамъ друго нѣкое паче яйце, казвамъ: паче яйце е, но като се прѣсне, пълно е съ задушливи газове, 2000 души може да отрови. Питамъ: какъ почнаха да се снасятъ тия яйца? Едно време кокошкитѣ и патицитѣ снасяха яйца, които хранѣха свѣта, а сега, когато хората почнаха да ги снасятъ, взеха да се унищожаватъ съ тѣхъ. Човѣшкиятъ умъ снася яйца врѣдни за съврѣменното човѣчество. Тѣзи газове можеха да се турятъ на друго мѣсто. Хубаво направиха тѣзи учени хора, че туриха своя умъ на работа и познаха величието на природата, но тѣ не трѣбваше да турятъ енергитѣ на природата въ тия пачи и кокоши яйца. Най-първо ние трѣбва да убѣдимъ тия учени хора, че не по такъвъ начинъ, съ тия отровни, задушливи газове ще могатъ да спасятъ свѣта. Нека мислятъ за други газове, за други яйца.

На ученитѣ хора трѣбва да се даде единъ примѣръ. Азъ сега алхимически приготвлявамъ едно кокоше яйце. Ще кажатъ нѣкои: а, залъгва ни този човѣкъ! Какво залъгване? Кокоше яйце е това. Реално нѣщо е туй! Знаете ли какъвъ ефектъ

има това яйце? Влѣзешъ нѣкъдѣ между хора, които се каратъ, които не се разбиратъ, спорятъ за нѣщо: нѣкъдѣ синъ баща си изпхдилъ, другадѣ синъ майка си изпхдилъ, трети брата си изпхдилъ и т. н. Каратъ се, биятъ се и азъ, като влѣза между тѣхъ, покажа имъ яйцето. Всички се затичватъ да го взематъ, но азъ имъ казвамъ: вземете туй яйце, нека мине отъ ржка въ ржка, разгледайте го и тогава ще го разберете. Въ това време, докато това яйце обиколи всички, хора, неразположението между тѣхъ изчезва, и въ тѣхъ се заражда едно братско чувство. Казвамъ имъ послѣ: хвърлете това яйце на земята и вижте какво ще стане! Ще убие ли хората? Не, хората нѣма да се избиятъ, но ще оздравѣятъ, ще поумнѣятъ и братски ще живѣятъ.

И тѣй, този боленъ е лежалъ цѣли 38 години. Казвамъ: всички вие, които имате това съзнание, трѣбва да разнасяте туй учение. Врѣме е вече за това! Вие дължите нѣщо на невидимия свѣтъ. Вие може да отричате това нѣщо, но то е фактъ. Ние сме събрани тукъ именно отъ този невидимъ свѣтъ, и затова му дължимъ. Че това е така, ще видите, че споредъ съзнанието, което имате, вие сами ще разберете, че има единъ вътрѣшенъ свѣтъ. Туй вътрѣшното въ васъ именно е красивото, то е, което не се измѣня, което остава при всички условия едно и сѣщо. Кога ще бѣда азъ все сѣщия човѣкъ? Ще ви приведа единъ примѣръ, да ме разберете по земному. Ако азъ съмъ сиромасъ човѣкъ, а вие сте единъ богатъ човѣкъ и дойдете въ дома ми, и азъ ви приема добръ,

покаяния ви въ своята стаячка при огъня, разговарямъ се съ васъ любезно, това още не показва, че азъ съмъ човѣкъ и че вие сте ме познали като такъвъ. Това е само едната ми страна. Азъ имамъ интересъ отъ васъ като богатъ, и затова всѣкога като идвате въ дома ми ще ви приемамъ любезно и ласкаво. Ако единъ денъ вие заемете моето мѣсто, т. е. осиромашеете, и азъ не ви приема по същия начинъ, като по-рано, а кажа, че не ви познавамъ, това показва, че азъ сега съмъ другъ човѣкъ. Не, азъ трѣбва и сега да ви приема по същия начинъ, както и по-рано. Ако ви дамъ същия приемъ, същото почитание, както и по-рано, това показва, че азъ съмъ истинскиятъ човѣкъ, при всички условия си оставамъ единъ и същъ. И когато съмъ сиромашъ, и когато съмъ богатъ, трѣбва да бъда единъ и същъ. Има една сиромашия, съ която хората могатъ да влѣзатъ въ царството Божие; Има едно богатство, съ което хората могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Има една сиромашия, чрѣзъ която хората не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие; има и едно богатство, чрѣзъ което хората не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Та ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ примѣра на този боленъ съ онова велико смирение. Ние мислимъ, че много знаемъ. Не, малко знаемъ, а това трѣбва да радва всинца ни. Защо? — Понеже има много да учимъ. Ние сме въ първата фаза на развитието си, дѣто може да се радваме, че Богъ ни е далъ този великъ животъ, да видимъ онази велика Божия благодѣтелностъ, която съществува въ Него.

Това не трѣбва да бъде подкупъ, но да видимъ, че Богъ, Който, ни е далъ този малкъ животъ, е вложилъ въ насъ редъ сили и способности. Слѣдователно, ние сме още въ прѣдсловие на този великъ животъ.

И тъй, Христосъ ще дойде въ тази кападна и какво ще каже? — Дигни одѣра си и върви! И като излѣзете вѣнъ ще кажете: Духътъ ни проговори, Не, слѣдъ като Го намѣрите ще кажете: Онзи, Който ми каза, дигни одѣра си и си върви. Той е Исусъ. Исусъ, на еврейски Ешуа, е символъ, Той означава онзи принципъ, който съдържа въ себе си творческитѣ сили, позитивнитѣ сили, които създаватъ; той съдържа въ себе си онази формативна сила, която сглобява, която съгражда туй велико съзнание, което ражда хармонията и туря въ редъ и порядкъ всичко. Всички тия сили се подчиняватъ на този висшъ принципъ безъ никакъвъ капелмайсторъ, т. е. има капелмайсторъ, но той само дигне и сложи своята пръчица, всички свирятъ въ тактъ, безъ никаква грѣшка. Итогава имаме буквата w., вавѣтъ, не нашето „в“. На еврейски езикъ това „в“ означава кука, гега, съ която овчарѣтъ хваща онази овца, която кръшка отъ пѣтя си и ѝ казва: Само при мене, само при своя овчаръ можешъ да си въ безопасностъ, а тамъ въ гората вълцитѣ ще те изядатъ. Тукъ стой при мене, азъ ще те науча. Въ нашата буква „в“ ние сме скрили малко вътрешния ѝ смисълъ. Тази буква въ латинската азбука означава противорѣчие, рога на козата. Въ окултната наука, този човѣкъ, който има два рога, както въ козата е въ противо-

рѣчие съ Бога. То означава двѣ единици, които се борятъ една съ друга, които сж въ противорѣчїе, или двама пехливана, които се борятъ на хорото, за да покажатъ, кой е по-силенъ. Ти ще се боришъ, ще работишъ, докато намѣришъ Учителя си. Кой Учителъ? Азъ не искамъ да ви поставя въ противорѣчие, ще ви кажа, кой Учителъ. Вие ще намѣрите не самозванния си учителъ, но Онзи, Когото Богъ е поставилъ за васъ отъ вѣковетъ. Той е този Ешуа, Който съдържа въ себе си тѣзи формативни, позитивни, козативни и воативни сили. Това, тѣй казано, нищо не значи, но да ви го прѣведе на български. Това значи: силитъ, отъ които всичко произтича; силитъ, които всичко съграждатъ и хармониратъ; силитъ, които всичко държатъ и запазватъ, безъ да се измѣнятъ. Тѣй, да се размърда малко ума ви. Запомнете това нѣщо!

И тѣй, този човѣкъ седѣлъ цѣли 38 години прѣдъ капалнята. Всички вие, като хора, трѣбва да имате неговия характеръ на търпѣние. Нали сте българи, които се отличавате съ мъжественостъ, покажете, че сте смѣли! Нека те пекатъ, но нека всички знаятъ, че тази Истина, която търси намѣри и сега разбра, че тя е посадена въ своята душа. Нѣкой ще ти каже: какво разбра? — Търся Истината, която е посадена въ моята душа, търся Учителя си, Който ще ме научи на този свещенъ езикъ на Истината. Придобнете ли това, да можете да се разговаряте на този езикъ, това ще бѣде най-големъто благо, най-великия день за васъ. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който каза въ началото. Какво е казълъ? То е на Божественъ

езикъ, азъ не мога да го изкажа, но хайде да ви го прѣведе на български езикъ. И рече Богъ: „Да бѣде свѣтлина!“ Въ насъ думата свѣтлина подразбира да се видятъ нѣщата само. Свещениятъ езикъ подъ думата свѣтлина подразбира друго нѣщо. Да бѣде свѣтлина! — значи „Аумъ“.

Сега, азъ ви пожелавамъ като на този боленъ да си дигнете одѣра! Аумъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя на 22 ноември,
1925 година въ гр. София.
